

FILIP TAMÁS

*Foglyok és szentek**Adam Zagajewskinek*

*Nem tudod megszólítani, amikor
itt van, mert éppen alszol.
Egy zarándokház fogadott be.
Sötét szoba mélyén,
ruhástól dőlél az ágyra, azzal
az elszánással, hogy fel kell
ébredned a legkisebb zajra is.*

*Ő csak egy pohár italra állt meg,
és azonnal továbbutazott.
Te ólomcipőben futottál
reggel, este, hogy elég
erős legyél a találkozáshoz.
De aszkétikus nem leszel soha:
a könnyedet nyeled,
ha eszedbe jut egy sora.*

*Egyszerre foglyok és szentek
vagyunk – gondolod.
Amit a nyelv nyújt, elfogadjuk.
És hiába igyekszel:
nem tudod eldönteni, van-e
a reménynek szinonimája.*

: binni semmiben

*Ki érti ezt: mindennap ugyanazt
olvasom; többnyire szemmel, vagy
ujjaim óvatos redőivel, betűk redőit,
érdes alaplapot. Egyszerre rémképregény,
kábutan indázó történet, vajákos
receptkönyv, hír-ringyók fröccsenéseiből
íródo napló. És mégis olvasom.*

[*Filip Tamás versei*]

*A meghívás fennáll, tudom:
kínzókamrájuk édenébe várnak
vacsorára, akik a lázas munkában
sosem tartanak szünetet. Ha elmennék,
látnom kellene, mire képes egy zongorahúr
szakértő kezekben.*

*Egyszerre ingyenc és kegyenc vagyok,
és ebbe belefér az is, hogy az üdrendőrség
néha őrizetbe vesz. Ismerős székre
ültet az ismerős tiszt, és aláírhatja, hogy
ezentúl jó leszek. Utcához való jogom
fontosabb, mint hogy kikérjek magamnak
bármit is. Ecset és festék mindig van velem.
Az ellenség plakátjaihoz bozzá
sem érek, szörnyű arcokat minek
még jobban elcsúfítani?*

*A selyemzsinórt se adják ingyen, és
akik most fölpróbálják, törbetik a fejüket:
van-e valami különbség két különbség között?
Hány év kell ahhoz, amíg a műanyagzacskó
magához hasonítja a földet, vagy míg a föld
műanyaggá komposztálja magát?
És hány év alatt lehet egyszer kimondani:
én soha nem voltam képes hinni semmiben?*

FILIP TAMÁS (1960) Budapesten élő költő, szerkesztő. Közjegyzőként dolgozik. Legutóbbi kötete: *Saját erőd* (2008).